

Hristos în caracterul Său ales

Psalmul 16

Noi avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu întreg »ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate«; însă locurile din Scriptură care sunt »cu privire la El« au pentru credincioși o atracție deosebită. Aceasta face Psalmul 16 așa de atrăgător, căci El prezintă desăvârșirea morală a lui Hristos, a Omului desăvârșit, care a mers pe drumul vieții prin această lume a păcatului și a morții. De aceea cât este de bine să nu mai privim la noi înșine și nici la cei mai buni semeni ai noștri, ci să contemplăm pe acest Om desăvârșit în tot caracterul Său ales, pentru ca în același timp »să ne găsim plăcerea șezând la umbra Lui« și să găsim rodul Lui, care este dulce pentru cerul gurii noastre (Cântarea Cântărilor 2,3)!

Cineva a spus despre lucrarea unui frate plecat acasă: „El mi-a prezentat frumusețea lui Hristos.” Cu privire la acest psalm putem spune cu toată certitudinea că David, călăuzit de Duhul Sfânt, prezintă înaintea noastră frumusețea lui Hristos.

Știm că Hristos este o Persoană divină – Fiul veșnic – și prin aceasta este revelarea desăvârșită a lui Dumnezeu înaintea oamenilor. De asemenea știm că El era Om adevărat – Fiul Omului -, expresia desăvârșită a omului înaintea lui Dumnezeu. În acest caracter dublu ne este prezentat Hristos în acest psalm minunat.

Ce este Dumnezeu putem învăța numai în Hristos, și ce este omul în desăvârșire vedem numai în ceea ce a fost revelat în Hristos. În El vedem însușirile admirabile, experiențele fericite, bucuria și fericirea, care caracterizează viața omului desăvârșit înaintea lui Dumnezeu, împreună cu plinătatea bucuriei, la care duce această viață. În felul acesta Hristos devine singurul etalon pentru caracterul ales – exemplul desăvârșit pentru credincios. Mai mult chiar, în preocuparea cu El este inclusă o putere transformatoare. Să te hrănești din Hristos ca pâine a lui Dumnezeu »venită din cer«, să meditezi la drumul Lui prin această lume în toată frumusețea sa, aceasta va atrage sentimente noastre în mod deosebit spre El. Tatăl a deschis cerurile, ca să exprime plăcerea Sa pentru Hristos; și El ne oferă acum privilegiul să ne bucurăm de Acela în care El Și-a găsit plăcerea. În timp ce inimile noastre se bucură de El, noi devenim schimbați în chipul Său.

În acest psalm ne este prezentată toată fericirea vieții lăuntrice a unui om desăvârșit înaintea lui Dumnezeu, și anume prin Unul care a mers pe drumul acestei vieți în desăvârșire și care a ajuns la sfârșitul acestui drum – locul la dreapta lui Dumnezeu.

»Păzește-mă, Dumnezeule, căci în Tine mă încred!« (versetul 1). Această viață desăvârșită este o viață de *dependență* și de *încredere*, dependență de puterea lui Dumnezeu și încredere în dragostea lui Dumnezeu. Domnul Isus nu S-a încrezut în Sine Însuși și nu a așteptat ajutor de la alții – nici de la oameni și nici de la îngerii -, ca să fie păzit de toate necazurile și pericolele care I-au ieșit în cale. Chiar și atunci când era vorba de necesitățile pământești, El nu a acționat de la Sine. El S-a încrezut în Dumnezeu în deplină dependență de El, spunând: »Păzește-Mă, Dumnezeule«, și El a făcut aceasta cu deplină încredere, căci El adaugă: »În Tine Mă încred«. El S-a odihnit în dependență deplină de mâna puternică a lui Dumnezeu, deoarece El Și-a pus încrederea deplină în inima plină de dragoste a lui Dumnezeu. El a privit la Dumnezeu cu încredere deplină în dragostea fără limite care Îl va păzi.

Cu privire la dușmanii Lui El nu a fost nici neștiutor și nici indiferent. El putea spune: »Cei ce Mă urăsc fără temei sunt mai mulți decât perii capului Meu; ce puternici sunt cei ce vor să

mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași» (Psalm 69,4). El cunoștea numărul lor, puterea lor, viclenia lor, dar El știa că Dumnezeu era mai puternic decât dușmanii Lui, și privea spre El cu încredere desăvârșită. Așa putea El spune într-un alt psalm: »Dar Eu strig către Dumnezeu și Domnul Mă va scăpa. Seara, dimineața și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul Meu« (Psalm 55,16.17).

Dar cu toată desăvârșirea căilor Lui uneori El a fost dus în cele mai grele împrejurări și încercat în ele într-o măsură pe care noi niciodată nu o vom cunoaște. Aici El nu a avut nici un loc unde să-Și pună capul, și uneori I-a lipsit chiar și un pahar cu apă rece. Dar aceste încercări au revelat natura Lui omenească, căci chiar și atunci putea spune »Păzește-Mă, Dumnezeule, căci în Tine Mă încred!« Și Dumnezeu a răspuns la rugăciunea Lui. El a folosit o femeie decăzută, ca să liniștească setea Lui, și persoane necunoscute ca să îngrijească de o pernă unde să-Și pună capul.

Mergând pe urmele Domnului, Pavel putea să spună în închisoare: »Domnul mă va scăpa de orice lucrare rea și mă va păstra pentru împărăția Lui cerească« (2 Timotei 4,18). Avem și noi o astfel de încredere în dragostea Tatălui și a lui Hristos, ca având în vedere dușmanii, pericolele și singurătatea să putem spune: »Păzește-mă, Dumnezeule, căci în Tine Mă încred«?

»*Eu am spus Domnului: „Tu ești Domnul Meu! Bunătatea mea nu se înalță până la Tine!”*« (versetul 2). Viața desăvârșită este o viață de *supunere* fără rezerve sub voia lui Dumnezeu. Ca Om desăvârșit supus, El putea spune Domnului: »Tu ești Domnul meu«. Când El a venit în această lume, El a spus: »Iată-Mă, vin să fac voia Ta« (Evrei 10,9) și în timp ce mergea prin lumea aceasta: »Totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8,29). Părăsind lumea aceasta, El a spus: »Tată, ... făcă-se nu voia Mea, ci a Ta« (Luca 22,42).

Prin faptul că El a făcut numai voia Tatălui, tot ce El a făcut era desăvârșit de bine. El »mergea din loc în loc făcând bine«. Vedem exprimată în Fiul lui Dumnezeu toată bunătatea dumnezeiască față de oameni. Dar bunătatea despre care vorbește acest psalm, este bunătatea lui Hristos ca Om față de oameni, care – cu toate că ea este absolut desăvârșită la locul ei – nu se ridică la bunătatea dumnezeiască. Astfel Domnul putea spune despre această bunătate: »Bunătatea mea nu se înalță până la Tine«.

Numai atunci când noi suntem supuși voii Tatălui, vom face binele pe drumul nostru. Prima întrebare, pe care Pavel a pus-o după convertirea sa, a fost: »Ce să fac, Doamne?« (Faptele Apostolilor 22,10). Până atunci a făcut voia proprie, acum el se supunea voii Domnului. Fariseul mândru, arogant a devenit un om smerit în supunere față de Domnul.

»*Despre sfinții care sunt pe pământ și despre cei aleși ai spus: „Toată plăcerea Mea este în ei”*« (versetul 3) Această viață desăvârșită este o viață de *smerenie*, care își găsește bucuria în poporul disprețuit al lui Dumnezeu. Desăvârșirea Domnului Isus în harul Său condescendent se vede în locul pe care El îl ocupă cu săracii pământului: »N-a ales Dumnezeu pe cei care sunt săraci față de lume, ca să fie bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor care Îl iubesc?« (Iacov 2,5).

Sunt credincioșii mici și neînsemnați în lumea aceasta? Atunci să-și amintească că Domnul Se unește cu bucurie tocmai cu aceștia, căci noi citim: »Domnul este înălțat, dar vede pe cei smeriți și de departe cunoaște pe cei mândri« (Psalm 138,6). Să cedezi mândriei cărnii și să te lauzi cu descendența sau poziția ta în lume, aceasta ar însemna să te desparți de cei aleși de pe

pământ și să te așezi pe un loc departe de Dumnezeu. Pentru noi toți este valabil cuvântul din Romani 12,16: »rămâneți cu cei smeriți«.

Cu toată slăbiciunea, cu tot eșecul și toată sărăcia noi suntem cei aleși de pe pământ, și în aceștia Dumnezeu Își găsește plăcerea. Suntem noi destul de smeriți în ochii noștri și am recunoscut noi nimicnicia noastră așa fel că noi ne unim cu poporul disprețuit al lui Dumnezeu și ne putem bucura de aceia în care El Își are plăcerea?

»Durerile celor care aleargă după un alt dumnezeu se vor înmulți; nu voi turna darurile lor de băutură de sânge și nu voi pune numele lor pe buzele mele.« (versetul 4) Viața omului desăvârșit este o viață de *despărțire* de rău. Domnul a respins tot ce s-ar fi putut interpune între suflet și Dumnezeu. Diavolul a făcut tot posibilul să-L abată pe Domnul de pe acest drum de separare. El I-a oferit »toate împărățiile pământului«, numai de S-ar închina Lui. Răspunsul Domnului a fost, »Este scris: „Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești!”« (Luca 4,5-8). Deseori este suficientă o parte mică din lumea aceasta ca să înșele sufletul nostru și atunci vom căuta satisfacția trecătoare în lucrurile lumii acesteia, dar mereu vom constata la sfârșit că prin aceasta noi ne-am provocat numai dureri multe. Domnul a respins idoli lumii acesteia. El nu voia să ia numele lor pe buzele Lui. Și pentru noi este valabil cuvântul »Copiilor, păziți-vă de idoli« (1 Ioan 5,21).

»Domnul este partea moștenirii mele și a paharului meu; Tu îmi asiguri sorțul. Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moștenire frumoasă« (versetele 5-6). Domnul este partea vieții acesteia și a moștenirii care se află în afara lumii acesteia. Domnul a fost nu numai total despărțit de lume, ci Iehova (DOMNUL) era partea Lui *în altă lume*. Mai mult chiar, când a mers aici pe pământ, Iehova (DOMNUL) I-a umplut zilnic paharul. Paharul este savurarea reală, actuală a moștenirii cerești viitoare. Având pe DOMNUL ca parte cerească a Sa și ca izvor al bucuriei Lui actuale, El putea spune: »Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moștenire frumoasă«. În ceea ce privește împrejurările, El era realmente »Omul durerii și obișnuit cu suferința«. Însă acest psalm nu vorbește despre împrejurări, ci despre *viața lăuntrică*, care se arată în împrejurări. El a trăit viața în savurarea prețioasă a dragostei și ajutorului Tatălui, și astfel de experiențe au transformat împrejurările »în locuri plăcute«. Indolența și oboseala drumului nostru împiedică frecvent experiența bucuriei care este rezultatul inevitabil al unei vieți în părtășie conștientă cu Tatăl. Va veni ziua când vom cunoaște toată plinătatea acestei bucurii a vieții, dar Domnul Isus a cunoscut-o fără nici un nor, atunci când a mers prin lumea aceasta.

»Voi binecuvânta pe Domnul care mă sfătuiește; chiar în timpul nopților rărunchii mei mă învață« (versetul 7). Această viață desăvârșită este o viață în care *Domnul este Sfătuitoarea și Conducătorul*. Ieremia 10,23 spune: »nu în om este calea sa; nu ține de omul care umblă să-și îndrepte pașii săi«. Și în Proverbe 3,6 se spune: »Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările«. Aici nu este vorba numai ca noi să ne îndreptăm spre Domnul în situațiile deosebite, ci ca noi să ne facem o obișnuință, ca în situațiile mari și mici ale vieții noastre să așteptăm pe Domnul. Dacă ne încredem în El, vom constata că El ne conduce așa fel, că putem spune: »Voi binecuvânta pe Domnul care m-a sfătuit«.

»Am pus pe Domnul totdeauna înaintea mea; pentru că El este la dreapta mea, nu mă voi clătina« (versetul 8). Viața desăvârșită are numai *un subiect* – pe Domnul Însuși. Domnul a mers în simplitate pe acest pământ. El a pus pe DOMNUL (Iehova) înaintea Lui ca singurul subiect al Lui. Într-o astfel de viață nu vine nimic din propria fire și nici nu este loc pentru voința proprie. Prin faptul că El a pus pe DOMNUL înaintea Lui, El a experimentat că DOMNUL a fost permanent la dreapta Lui, ca să-L ajute. Și astfel nimic nu a putut să-L abată de pe calea vieții.

Un astfel de drum stă deschis și pentru cel care crede. Însă cu regret trebuie să recunoaștem cât de puțin cunoaștem noi din această fericire. Dar dacă zi de zi avem pe Domnul ca singurul subiect al nostru, ca să-I slujim, să-I plăcem, să facem voia Lui, nu vom constata noi atunci că El este la dreapta noastră, ca să ne ajute? Sprijiniți în felul acesta, noi nu ne vom putea abate prin situațiile de încercare, împotrivire, îmbolnăviri sau suferințe, care ne ies în cale.

»De aceea mi se bucură inima și mi se veselește sufletul, chiar carnea mea se va odihni în siguranță. Pentru că nu vei părăsi sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea« (versetele 9.10). Această viață desăvârșită își are bucuria și fericirea ei, însă ele nu se aseamănă cu bucuria lumii acesteia, care este dependentă de împrejurările exterioare. Domnul spune: »De aceea mi se bucură inima«, și nu spune: împrejurările în care mă aflu sunt fericite. Bucuria este în inimă; chiar și David putea spune: »Tu mi-ai pus bucurie în inimă mai mult decât în timpul când grâul lor și mustul lor erau din belșug« (Psalm 4,7). Bucuria lumii se bazează pe împrejurări de succes, pe grâu și vin. Domnul putea spune ucenicilor Săi: »V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină« (Ioan 15,11).

Bucuria Domnului durează chiar și în prezența morții Sale, căci încrederea Lui este încă și acum în Dumnezeu. »Pentru că nu vei părăsi sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea«. Hristos este într-adevăr »Sfântul«, dar și credincioșii sunt »sfinți și preaiubiți«, și ei pot cunoaște fericirea vieții lui Hristos ca Om. Și ei pot privi cu încredere în viitor, știind că Dumnezeu nu va lăsa sufletul în moarte și trupul în putrezire.

»Îmi vei face cunoscută cărarea vieții; înaintea feței Tale este belșug de bucurie, la dreapta Ta sunt desfătări pentru totdeauna« (versetul 11). Această viață este o viață trăită în *lumina slavei*, la care duce. Orice drum are un sfârșit. »Drumul vieții« conduce în prezența Domnului, unde sunt pentru totdeauna plinătate de bucurie și desfătare. În toate împotrivirile, de care Domnul Isus a avut parte, opoziția din partea păcătoșilor, jignirile și reproșurile lumii religioase, neștiința și încercările venite din partea alor Săi, El a răbdat având înaintea Sa lumina slavei, așa cum citim în Evrei 12,2: »Pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.« În acest context este valabil pentru noi cuvântul »Uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.«

Vai, de câte ori ne prăbușim noi din cauza împotrivirii și jignirii. Obosim și devenim fără putere sub presiunea unei încercări prelungite, deoarece am pierdut din vedere slava de la sfârșitul drumului – bucuria, care este înaintea noastră. În loc să suportăm de bunăvoie jignirea și ocara, deseori răsplătim răul cu rău și insulta cu insultă. Vom încerca probabil să

justificăm cuvintele noastre aspre și acțiunile pripite, dar singura piatră de încercare este, dacă Domnul Isus ar fi acționat la fel cum am făcut noi, dacă Domnul Isus ar fi zis ce am zis noi.

Dacă noi dorim să gândim, să vorbim și să acționăm realmente așa cum a făcut Domnul Isus, când a mers pe drumul vieții, dacă dorim să avem câtuși de puțin parte de fericirea unei vieți în deplină frumusețe morală, așa cum a fost ea prezentată de Hristos, atunci să mergem pe acest drum, »privind țintă la Isus« în slavă, la sfârșitul drumului, și să »ne uităm bine la Isus« cum a mers El pe drumul vieții! Atunci puterea transformatoare a frumuseții lui Hristos va putea – chiar acum – să ne transforme în chipul Său »din slavă în slavă«.

În afară de aceasta ne putem aminti că harul care L-a făcut în stare pe Domnul să meargă pe acest drum al vieții, va fi și pentru noi, căci din locul Său în slavă El intervine pentru noi ca Marele nostru Preot milos, ca să ne ajute și să ne dea putere atunci când încercăm să mergem pe urmele Lui pe drumul vieții, pe care El ni l-a trasat. Orice ar putea veni asupra noastră, orice vom suferi – împotrivire, jignire sau izolare – ne putem aminti de cuvântul: »Întărește-te în harul care este în Hristos Isus« (2 Timotei 2,1).

Am avut prilejul să medităm la frumusețea morală a lui Hristos pe drumul vieții, pe care El a trăit înaintea lui Dumnezeu și a marcat acest drum pentru poporul Său, pentru ca poporul Său să-L urmeze; o viață de dependență de mâna puternică a Tatălui, de încredere în inima iubitoare a Tatălui și în supunere față de voia Tatălui; o viață de smerenie și umilire, care își găsește plăcerea în poporul disprețuit al lui Dumnezeu – cei aleși de pe pământ; o viață de despărțire de rău, care își are partea viitoare în DOMNUL iar acum are parte de paharul binecuvântării Sale; o viață sub călăuzirea sfatului DOMNULUI, pe care Îl are permanent de partea ei ca singura ei preocupare și singurul ei ajutor; o viață plină de bucurie și fericire tainică, care în cele din urmă sfârșește în prezența DOMNULUI, unde este plinătate de bucurie și desfătare.